

פיינשטיין מאשה ושלמה

סבו של אבי, שלמה, עלה ב-1894 מרוסיה לארץ-ישראל והתיישב בגולן, שם קנה אדמות במקום שכיום נקרא "בני-יהודה" ובעבר היה כפר ערבי בשם "שגום". הסב התחתן והקים משפחה - נולדו 8 ילדים.

שנת 1897 -אבי, שלמה, נולד והמשפחה המשיכה להתגורר עוד מספר שנים מועט ברמת הגולן ומשם עברו לצפת.

שנת 1911 - יהודי עשיר מגיע מאנגליה לפוריה ומקים חוות שקדים (בהמשך הפך לקרוב משפחה מצד אמי) לשם עברה המשפחה להתגורר ולעבוד. במקביל הגיעה למקום משפחת גולדין מרוסיה, עליה נמנתה אמי - מאשה.

שנת 1913 - לאחר שנת היכרות נישאו, במזל טוב, מאשה (17) לבית גולדין ושלמה (18) לבית פיינשטיין והקימו בית בפוריה והמשיכו לעבוד בחוות השקדים. לבני הזוג נולדו חמישה ילדים: יוסף (1914), נעמי

(1916), שולמית (1917), שמואל (1918), אסתר (1921), והבת השישית, אביבה (1927) - נולדה בעטרות.

שנת 1922 -הוצע על ידי הרצפלד פעיל התיישבותי, לבני המשפחה לעבור לגור במקום אחר וניתנו להם שלוש אפשרויות. נבחרה קלנדיה - שהייתה שטח גדול ופתוח, מזג אויר נוח, אדמה פורייה ונוחה לחקלאות, הרים סביב לה וכן שכנה במרחק קצר מירושלים, שם ניתן היה לשווק את הסחורה.

קלנדיה הפכה לעטרות - השם הוצע על ידי המורה לאה גולוביץקי שאף חיברה המנון למקום. השם נגזר מאופי המקום - הרים עוטרים. בראות המתיישבים החדשים את המקום הם אמרו: "מצאנו את עמק יזרעאל של ירושלים" - וכך הגענו, המשפחה המורחבת (דניאל, הרווק, מרדכי, הרווק והורי על חמשת ילדיהם) על עגלה הרתומה לשני סוסים ומעט מאוד מטלטלים לשדה קוצים ענק עם שמש קופחת.

עם הזמן נבנה צריף אחד שחולק למספר חדרונים. אנו, כמשפחה, קבלנו חדר ושאר החברים הרווקים נאלצו להתחלק 4 חברים בחדרון. בהדרגה החלו להצטרף לשוב משפחות נוספות והישוב גדל, נוספו בתים, נפתח גן-ילדים, בית-ספר. ויענקל שימש כנהג האוטובוס של עטרות. שנת 1929 - פרוץ המאורעות. אך בני הכפר הערבי, קלנדיה, היו ידידותיים כלפינו וסעיד, אחד התושבים אף "אימץ" אותנו ודאג לנו למזון. סעיד אף הציל את חיי כאשר לא נתן לי לעלות על אוטובוס ערבי כדי לחזור הביתה לאחר שהפסדתי את האוטובוס של עטרות.

שנת 1931 - אחותי, אביבה נדרסה על ידי נהג ערבי, בכוונה, בשעה שטיילנו את הטיול השבועי שלנו בשבת על כביש רמאללה-ירושלים. זה היה הקבר הראשון של עטרות. אמי, מאשה, נהרגה בהפגזה על ירושלים כאשר הלכה להביא חלב לנכדתה, רינה (בתו של יוסף). בגלל המצור על ירושלים נבצר ממני להגיע להלוויתה של אמי שנקברה בסנהדריה. שנת 1995 - מתי נפטר ונקבר בבני-עטרות. אני עדיין גרה בתל-אביב, אם ל-3 בנות, סבתא ל-8 נכדים, וסבתא רבא ל-12 נינים.

פיינשטיין שמואל

בן מאשה ושלמה. נולד בתרע"ט (1919) בארץ ישראל. ב-1922 הצטרפה המשפחה לקבוצת מקימי עטרות. שמואל למד בבית הספר החקלאי בן-שמון ונודע כצעיר שקט, חרוץ ואמיץ-לב. בירושלים היה חבר בארגון "הפועל". באמצע ספטמבר 1938 חיבלו ערבים בצינור שהוביל מים מירושלים לעטרות. אברהם, אחד מבני המושב תיקן את הצינור ולמחרת בכ"א אלול תרצ"ח (17.9.1938), יצא עם שמואל באופנוע לבדוק את הצינור. בדרך בין ירושלים לרמאללה ירו עליהם ערבים והאופנוע התנגש באוטובוס שבא מרמאללה. חברו אברהם נהרג במקום ושמואל נפצע פצעים אנושים. לפני מותו הספיק למסור למשטרה פרטים על נסיבות התקרית. הוא נטמן בעטרות, הניח הורים וארבע אחים.

